

Arrest

nr. 125 840 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. CAFMEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan, met name als partner in een duurzame relatie met een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten

(bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 16 december 2013 in kennis werd gebracht. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. wordt de aanvraag van een verblijfskaart' van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.06.2013\werd ingediend door:

Naam: F

Voornaam : A

Nationaliteit: Marokkaanse

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners een jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- meerdere verklaringen op eer door derden m.b.t. de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Echter gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie."

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor.

- notulen van de bijzondere algemene vergadering van bvba Ozcan dd. 01.07.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon aandelen kocht en werd benoemd als bezoldigd werkend vennoot

- fiches 'vergoeding bestuurders' voor de periode juli - september 2013

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende- de en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien bij het maandelijks betaalde bedrag van €1250 nog geen rekening werd gehouden met de inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 (hierna: richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 40ter en 42, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht,

het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

In casu geeft de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen niet weer waaraan zij ten grondslag ligt, waar zij stelt dat verzoeker niet op afdoende wijze aangetoond zou hebben een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn vriendin. Evenmin klopt het dat er in casu geen sprake zou zijn van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

1.

Verzoeker heeft inderdaad een duurzame en stabiele relatie met Mevrouw [W.] sedert juni 2011. Verzoeker brengt ten bewijze hiervan verschillende foto's bij, evenals verklaringen van vrienden en kennissen, die kunnen getuigen van hun relatie.

Het feit dat verzoeker, evenals zijn vriendin geen mobiel abonnement hebben, maakt dat in casu geen historiek kunnen worden bijgebracht. Het gaat echter niet op om verzoeker hiervoor thans af te straffen.'

Welke andere bewijzen verzoeker dan nog eventueel kan bijbrengen, is hem dan ook een raadsel.

2.

Art. 40ter Vw. voert een voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen in voor de Belgische onderdaan, in casu Mevrouw [W.], die gelijk is aan tenminste 120 % van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste. Bedoeling van deze voorwaarde is te vermijden dat een overgekomen familielid ten laste zou vallen van de Belgische staat.

Men kan echter slechts ten laste van de Staat vallen indien men een inkomen geniet dat lager is dan het leefloon (tarief persoon met gezin ten laste). De bepaling, die meer dan het wettelijk leefloon vereist, is dan ook strijdig met het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie (C-578/08 4 maart 2010, Jurispr. 2010, 1-01839).

Evenmin volstaat een loutere verwijzing door verwerende partij naar het al dan niet hebben van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker.

Voormeld arrest bepaalt immers verder het volgende:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling

van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. "

Reden waarom art. 42, § 1, tweede lid Vw. dan ook in dergelijk geval bepaalt dat er dient te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Nergens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder dienovereenkomstig een analyse heeft gemaakt. Het is duidelijk dat zij zich louter beperkt heeft op de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter, alinéa 2 Vw., zonder evenwel de concrete situatie van verzoeker te beoordelen, hetgeen een

schending uitmaakt van art. 42, alinéa 2 Vw. , evenals van art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is dus onvoldoende zorgvuldig genomen en tevens onvoldoende gemotiveerd.

Kortom dient gesteld dat de nood aan een tegensprekelijk onderzoek in casu wel degelijk een aanduiding zou kunnen geweest zijn voor de situatie van verzoeker.

Het komt dan ook onwettig en totaal ongepast voor om verzoeker nu een bijlage 20 te betekenen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker)

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS,

nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering aangaande de bestaansmiddelen."

2.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze het vertrouwensbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging tussen derdelanders en Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. De gemachtigde was in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

2.3. In de mate dat de verzoeker door de "*wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen*" als geschonden te beschouwen, in wezen de schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991, aanvoert, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis juncto 40ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt. Hieraan moet worden toegevoegd dat verzoeker artikel 40ter van de vreemdelingenwet tevens geschonden acht.

3.3. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, tweede lid juncto artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

3.4. In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner en evenmin aantoonst dat de Belg die hij vervoegt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zodat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de bestaansmiddelen ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.5. De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu is er geen sprake van een gemeenschappelijk kind. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij en zijn partner één jaar ononderbroken hebben samen-geleefd voor de aanvraag. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist, minstens niet weerlegd. In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij en zijn partner elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Verzoeker betoogt in wezen dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met zijn Belgische partner sinds juni 2011. Hij legde ter staving van de voorgehouden duurzame en stabiele relatie foto's en verklaring van vrienden en kennissen voor.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat deze bewijzen door de gemachtigde in overweging werden genomen en als volgt beoordeeld:

“- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- meerdere verklaringen op eer door derden m.b.t. de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Echter gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.”

Met het betoog dat verzoeker en zijn vriendin geen mobiel abonnement hebben zodat geen historische kunnen worden bijgebracht en dat hij hierop niet kan worden afgestraft, uit verzoeker weliswaar kritiek op dit onderdeel van de bestreden beslissing, maar slaagt hij er niet in om de concrete motieven omtrent de neergelegde bewijzen van zijn voorgehouden stabiele en duurzame relatie op ernstige en precieze wijze te betwisten of te weerleggen. Verzoeker toont geenszins aan dat de gemachtigde de bewijsstukken die werden aangebracht in het kader van de voorgehouden en stabiele relatie op onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld. Zo betwist verzoeker niet dat zonder datum niet kan worden nagegaan wanneer de voorgelegde foto's juist werden genomen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde in deze vervolgens oordeelt dat de voorgelegde foto's geen afdoende bewijs vormen voor de duurzaamheid van de relatie, met name dat de partners elkaar sedert minstens twee jaar kennen, noch afdoende bewijs vormen van het stabiele karakter van de relatie, met name dat ze elkaar driemaal ontmoet hebben voor een periode van minstens 45 dagen. Verder acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verzoeker ontkent niet dat de verklaringen werden opgesteld op aanvraag en derhalve, ondanks de voorgehouden details, een gesolliciteerd karakter hebben. Verzoeker meent tenslotte dat het hem een raadsel is welke andere bewijzen hij dan nog eventueel moet bijbrengen. De Raad wijst erop dat de bewijslast bij de verzoeker ligt en het dus niet aan de gemachtigde noch aan de Raad toekomt om aan te geven welke bewijzen of bijkomende bewijzen er moeten worden bijgebracht opdat zijn voorgehouden stabiele en duurzame relatie afdoende is bewezen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de voorgehouden duurzame en stabiele relatie niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat dit onderdeel van de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet op voldoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker nu deze niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 40bis, § 2, tweede lid juncto artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Een miskenning van 40ter van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit

de hierboven vernoemde feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

Waar verzoeker een betoog ontwikkelt op basis van de voorgehouden schending van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet ten aanzien van het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat verzoeker niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben, zoals vereist door artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. Nu op het moment van de bestreden beslissing een duurzame en stabiele relatie niet op afdoende wijze werd aangetoond, en dit door verzoeker ook niet op ernstige wijze wordt betwist of weerlegd, is er bijgevolg niet voldaan aan de één van de cumulatief gestelde voorwaarden en kan het recht op verblijf worden geweigerd. Verzoekers kritiek dat geen afdoende motivering werd gegeven omtrent de bestaansmiddelen en dat werd nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren kan in casu dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De onwettige afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag maakt dat een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst, alwaar het gezinsleven van verzoeker in het gedrang komt, nakend is.

En dit terwijl art. 8 EVRM, dewelke de eerbiediging van het gezinsleven waarborgt, primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), zodoende dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing schendt derhalve, zoals reeds boven uiteengezet, de rechten van verzoeker die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM. De nakende verwijdering van verzoeker van het Rijk houdt immers een onwettige inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

Derhalve staat de schending van art. 8 EVRM dan ook vast.”

3.6. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in zijn land van herkomst, Marokko, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Marokko.

Waar verzoeker betoogt dat een verwijdering nakend is, moet wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES